

Ավետիք Իսահակյան

Ա՜խ, ալ – վարդի, սիրո վարդի

Ա՜խ, ալ – վարդի, սիրո վարդի
Չո՛ր փշերը մնացին...
Էն փշերը մատաղ սիրտըս
Քրքրեցին ու կերա՜ն.
Կարսիք – կանաչ իմ օրերըս
Սիրո սգով սևացան...
Ա՜խ, ափսո՜ս իմ գարուն կյանքիս
Սո՛ւր փշերը մընացին...

1897

Ալեքսանդրապոլ